

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 567/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.А. и др., због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.А., адвоката В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 17/13 од 09.06.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 144/15 од 09.02.2016. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.А., адвоката В.Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 17/13 од 09.06.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 144/15 од 09.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 17/13 од 09.06.2015. године, окривљени Ж.К. је оглашен кривим да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца, док је окривљени М.А., оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци. Окривљени М.А. и Ж.К. су обавезани да суду на име паушала исплате износе од по 4.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износе од по 9.233,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени М.А. је обавезан да оштећеном И.К. на име имовинскоправног захтева исплати износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 144/15 од 09.02.2016. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених, а пресуда Основног суда у Суботици К 17/13 од 09.06.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.А., адвокат В.Ј.Ђ., у смилу члана 485. ст. 1 и 4. ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да

Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног М.А. ослободити од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, оцењујући при томе законитост доказа који су предмет испитивања у смислу члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС" бр. 72/11....55/14), нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде засноване на недозвољеном доказу односно да су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим као недозвољен доказ истиче записник о саслушању окривљеног М.А. дат у полицији, наводећи да је тај доказ најпре незаконито приобављен, с обзиром на то да је окривљени М.А., када је саслушаван у полицији принудно доведен у станицу полиције где му није саопштено да има право да сам себи изабере браниоца и није му омогућено да се користи тим правом, већ му је полиција сама ангажовала браниоца који му није пружио делотворну одбрану. Бранилац истиче и да наведени записник није прочитан на главном претресу, због чега нижестепени судови приликом утврђивања чињеничног стања нису могли да користе као доказ одбрану коју је окривљени М.А. дао на том записнику.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је на записнику о саслушању осумњиченог М.А. МУП РС Полицијска управа Суботица, Одељење криминалистичко-техничке полиције од 18.07.2012. године констатовано да је исти сачињен на основу члана 226. став 9. тада важећег Законика о кривичном поступку и да је пре саслушања осумњичени М.А. поучен о својим правима у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, да није дужан да изнесе своју одбрану, нити да одговара на постављена питања, те да је између осталог упозорен да има право да ангажује браниоца у овом поступку, који може присуствовати његовом саслушању, да има право да неометано општи са браниоцем, да није дужан да изнесе своју одбрану, након чега је осумњичени М.А. изјавио да је сва упозорења наведена разумео, а после тога му је додељен бранилац по службеној дужности адвокат Д.Б., са којим је осумњичени, пре него што је изнео своју одбрану, имао поверљив разговор. Записник су поред овлашћеног службеног лица и записничара потписали и осумњичени и његов бранилац. Поред тога, из списка предмета и то из записника о главном претресу од 08.04.2014. године произилази да је окривљени М.А. изнео своју одбрану, а којом приликом се изјашњавао и коментарисао своју одбрану коју је дао на записник о саслушању осумњиченог у МУП РС Полицијска управа Суботица, Одељење криминалистичко-техничке полиције од 18.07.2012. године.

Полазећи од наведеног, а како одбрана окривљеног дата током поступка представља јединствену целину, коју суд цени приликом утврђивања чињеничног стања, то сама чињеница да на главном претресу није прочитан записник о саслушању осумњиченог дат пред органима унутрашњих послова, по оцени овог суда, не указује на то да одбрана окривљеног М.А. дата на наведеном записнику

није могла бити коришћена као доказ у овом поступку, тим пре што се овај окривљени током изношења своје одбране на главном претресу управо изјашњавао и о одбрани коју је дао на предметном записнику, у присуству браниоца, постављеног по службеној дужности.

Поред тога, Врховни касациони суд налази да је предметни записник о саслушању осумњиченог М.А. МУП РС Полицијска управа Суботица, Одељење криминалистичко-техничке полиције од 18.07.2012. године сачињен у свему у складу са одредбом члана 226. став 9. тада важећег Законика о кривичном поступку, те у том смислу представља доказ који је прибављен у складу са законом, при чему су неосновани наводи браниоца из захтева за заштиту законитости да окривљеном М.А. на предметном записнику није саопштено да има право да сам себи изабере браниоца, будући да из садржине самог записника јасно произилази да је окривљени М.А. поред осталих био поучен и о том праву, а одбрана путем браниоца је окривљеном обезбеђење у складу са законом, иако је то напред наведено.

Имајући у виду све наведено, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног М.А. истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.